«ՏԷՐ ՀԱՅՐ ՕԹՈՅԻՍ ԲԱՆԱԼԻՆ ՈՒՐ Է»

Ես ինֆգինֆիս սովորութիւն ըրած եմ ամէն առաւօտ գոնէ մէկ ժամ քալելու մարգաճիճ ընել: Պաղ օդերուն կը քալեմ մօտակայ Mall-ի մը մէջ: Վերարկուս եւ գլխարկս կը կախեմ գոհարավաճառի մը խանութին մէջ: Խանութին տէրերը գիս լաւ կը ճանչնան:

Օրին մէկը առուծախ ընող աղջիկներէն մին ըսաւ ինծի.- «Ցատրը գիս օրհնէ, ֆանի որ այսօր շատ գէշ բաներ պատահեցան ինծի»: Գործի եկած պահուն եղնիկ մը զարկած էր եւ օթոն ամբողջութեամբ կոտրտած էր: Բարեկամուհի մը կանչած էր որուն օթոն ալ սակայն հազիւ մղոն մը գացած, անշարժացած էր: Աղջիկը ուրեմն ինչ ընելիքը չէր գիտեր եւ ինձմէ օրհնութիւն կ'ուզէր: Եւ ես անշուշտ օրհնեցի զինք:

Շատ բաներ կը պատահին մեր կեանքին մէջ: Անշուշտ թէ կը պատահին: Շարը կը պատահի ամէնուն: Սակայն եւ այնպէս բարին ալ կը պատահի ամէնուն: Նայէ չորս դիդ եւ պիտի տեսնես թէ բարի բաներուն թիւը որքան շատ է: Ես որոշեցի բարիք փնտռել եւ նայեցէք թէ կարճ ժամանակուայ մէջ ֆանի լաւ բաներ գտայ:

Այս առաւօտ երէցկինս ֆանի մը անգամ ըսաւ ինծի.- «Տէր Հայր, օթոյիս բանալին ուր է»: Ես ալ պատասխանեցի.- «Շապէլ ես իմ բանալիներուս ուր ըլլալը չեմ գիտեր, ինչպէս գիտնամ թէ դուն բանալիներդ ուր են»: Եւ խեղճ կնիկս ասդին անդին բանալի փնտռեց բայց անօգուտ: Մեր աղբահաւաքները հինգշաբթի առաւօտները կու գան: Եւ երբ դուրս ելայ որ պարապ տակառները ներս բերեմ տեսայ որ կնոջս բանալիները տակառներէն մէկուն վրայ կը նստէին: Աղբահաւաքը բանալիները գտած էր եւ ահա մեզի կը վերադարձնէր: Այո, այս աղբահաւաքը արդար եւ բարի մարդ մըն էր: Շատ դիւրաւ կրնար բանալիները պահել եւ գողութիւն ընել, բայց չըրաւ: Այո, այս աշխարհին մէջ լաւ մարդիկ կան:

Մեր եկեղեցիին տարեցները իրենց ամսական հաւաքին պարախումբ մը կանչած էին: Պարողները բոլորն ալ ծերեր էին: Եւ մեզի համար մէկ ժամէն աւելի սմանչելի կերպով պարեցին: Ուզեցինք իրենց ֆիչ մը դրամ տալ: Բայց անոնք դրամը մերժեցին: Ըսին.- «Մեր [illegible] ծերերու համար պարած ենք եւ բնաւ դրամ առած չենք»: Այո սիրելիներ, դրամը ամէն բան չէ: Շատեր ուրախութիւն կը բաշխեն ձրիօրէն:

Տէր Ստեփաննոս ինծի թելեֆոն մը ըրաւ եւ ըսաւ.- «Տէր Կարէն, Լուիզը մի ֆանի օրէն պիտի մեռնի: Ես իր վրան աղօթեցի եւ հաղորդ տուի: Դուն ալ գնա եւ աղօթք մը ըրէ վրան»: Երէցկնոջս հետ շուտով Լուիզին տունը գացինք: Տունը լեփ լեցուն էր դրացիներով եւ ազգականներով: Ոմանք կը խնդային, ուրիշներ ալ բարձրաձայն կատակներ կը պատմէին: Լուիզին ըսի.- «Այս աղմուկէն չե՞ս նեղուիր»: «Չէ» ըսաւ «ընդհակառակը կ'ուրախանամ»: Ես ինծի ֆիչ մը խորհեցայ եւ ըսի.- «երբ պիտի մեռնիմ, կը նախընտրեմ խնդուքներու մէջ մեռնիլ ֆան թէ Տոխթոր Ճամ Գէորգեանի Օթոյին կոնակին մէջ»: Այո բարեկամներ, լաւ բաները կը պատահին նոյնիսկ երբ մահը մօտալուտ է:

Կարգադրուած էր որ վաղը երէցկինս հիւանդանոց տանիմ ծունկի գործողութեան համար: Երբ արթնցանք, տեսանք որ մէկ ոտ ձիւն եկած էր: Եւ ըսի.- «Ով Աստուած ձիւնդ ինչո՞ւ այսօր տուիր մեզի եւ ոչ թէ վաղը»: Օթոյին մէջ նստանք եւ ահ ու թոհ ֆաշելով հասանք հիւանդանոց: Գործողութիւնը յաջող անցաւ: Եւ ես ամբողջ օրը հիւանդանոց

digitised by A.R.A.R.@

մնացի: Երբ սկսաւ իրիկուան ճաշը բերել, մարդուն ըսի.- «Իմ կնիկիս ճաշը ե՞րբ պիտի բերես»: Մարդը պատասխանեց.- «Քու կնիկդ այսօր ճաշ չի կրնար ուտել»: «Խնդրեմ» ըսի «ես շահարախտ ունիմ, ինծի կտոր մը հաց կուտա՞ս»: Մէյ մըն ալ տեսայ որ մարդը պնակ մը կերակուր բերաւ ինծի: Եւ ես յիշեցի Քրիստոսի այն խօսքը թէ «ես անօթի էի եւ զիս կերակրեցիք»: Այո, բարեկամներ, Տէր Աստուած իր բարի բաները կը դրկէ ցոյցիսկ հիւանդանոցները:

Քանի մը օր վերջ երէցկինս տուն բերի: Զինքը տեղաւորելէ վերջ իրեն ըսի.- «Կրնա՞մ հիչ մը շուկայ երթալ եւ ետեւ Mall-ը մտնել եւ ժամի մը չափ

խալել»: «Այո» ըսաւ. եւ ես երկու ժամ գացի: Երբ վերադարձայ տեսայ որ մեր տունին առջեւը Հրշէջի կառք մը կայ: Եւ երբ տունէն ներս մտայ, տեսայ որ կնիկիս վով հրշէջ մը նստած է: Երէցկինս սկսաւ բացատրել որ մեր կրակի ահազդը ձայներ հանած է: Եւ ինք դուռ դրացի կանչած է: Անբացուպերը մէկ կողմ ետած է: Պատուհան բացած է եւ բանալի ետած է: Տունին վնաս չէ եղած որովհետեւ «Ֆայըր ըլարմին» հանած ձայները սուտ ձայներ էին: Այո, երբ ետ կացութեան մէջն ես եւ զԱստուած կանչես, ան բարի է եւ կը հասնի էզգի: Ինչպէս որ հասած էր իմ հիւանդ երէցկնոջս:

ԿԱՐԷՆ ՔՀՆՅ. ԿՏԱՆԵԱՆ

ԽՈԿՈՒՄՆԵՐՈՒ ՇՈՒՔԻՆ ՏԱԿ

-Երուսաղէմը Սուրբ Քաղաքն է
խաղաղութեան Իշխանին, որուն
ժողովուրդին հոգիին դաշտերուն մէջ,
չորցած են հունտերը խաղաղութեան:

-Ատելութիւնը անհամ պտուղ մըն է,
որ չի ծնիր մարդուն հետ, բայց
ժամանակի ընթացքին կը հասունցնայ անոր
կեանքի ծառին վրայ:

-Երբ մարդիկ տրամադրուած են բամբասելու
ու զրպարտելու, ի զուր է խօսիլ
խուլ ականջներու:

-Տարազը կը ծածկէ մերկութիւնը մարդուն:
Խօսքը, բէպէտ ծածկոյթ մը չէ,
սակայն կը մերկացնէ մարդը:

ՆԱՀԱՊԵՏ ՄԵԼՔՈՆԵԱՆ

digitised by A.R.A.R.@